

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/717/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212216910
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4212216910.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: VZ, s. r. o. so sídlom Iža 205, IČO: 31 442 994, zastúpený JUDr. Albínou Vágóovou, advokátkou so sídlom v Dunajskej Strede, Ružová 265, proti odporcovi: C. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. XXX, zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o. so sídlom v Bratislave, Niťová 3, o zaplatenie sumy 3.629,08 eura, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 3. júla 2014 č. k. 14C/200/2014-94, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 46,86 eura, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že o týchto rozhodne osobitným uznesením, do 30 dní po právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 261 ods. 3 písm. a/, § 397, § 398, § 402 Obchodného zákonníka, § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, 2, § 112 Občianskeho zákonníka, § 46 ods. 1, 3, § 287 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku. Z vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne preukázané, že odporca bol konateľom spoločnosti navrhovateľa, pričom jeho funkcia konateľa zanikla dňa 08. 11. 2006. Súd mal taktiež preukázané, že odporca v dňoch 22. 09. 2006, 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006 prevzal od odberateľskej spoločnosti NEXTIME Kft. finančnú hotovosť a tovar, pričom tieto navrhovateľovi neodovzdal, čím mu spôsobil škodu vo výške 3.629,08 eura. Za tieto skutky bol odporca v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn 11T/108/2011 právoplatne odsúdený. Rovnako mal súd z tvrdenia navrhovateľa, ktoré odporca nepopieral, preukázané, že navrhovateľ sa o vzniku škody a o tom, kto za ňu zodpovedá, dozvedel dňa 13. 03. 2009, kedy podal na príslušnom oddelení Policajného zboru SR trestné oznámenie, ktoré bolo spísané do zápisnice o trestnom oznámení ČVS: ORP-202/OEK-KN-2009. Z uvedených záverov súdu je potom možné vyvodiť, že v konaní boli preukázané esenciálne náležitosti nároku na náhradu škody, keď bolo preukázané, že protiprávnym zavineným konaním odporcu vznikla navrhovateľovi škoda v podobe ujmy na majetku vo výške 3.629,08 eura. Pre rozhodnutie o uplatnenom nároku však bolo v prvom rade potrebné ustáliť, akým právnym predpisom sa uplatnený nárok má spravovať, či ustanoveniami Občianskeho zákonníka alebo ustanoveniami Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti bolo potrebné posudzovať každý jeden skutok oddelene a vychádzať z postavenia odporcu, ktorý bol do dňa 08. 11. 2006 konateľom spoločnosti navrhovateľa. Na základe uvedeného potom súd dospel k záveru, že uplatnený nárok navrhovateľa v časti o zaplatenie škody vzniknutej konaním odporcu dňa 22. 09. 2006 je potrebné posudzovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, keď tento uplatnený nárok je nárokom spoločnosti voči svojmu bývalému štatutárnemu zástupcovi titulom záväzkovo-právneho vzťahu v zmysle § 261 ods. 3 písm. a) Obchodného zákonníka, podľa ktorého takýto vzťah, ako aj nároky z neho, týkajúce sa zariadenia záležitostí spoločnosti,

spadajú pod režim Obchodného zákonníka. Po zániku funkcie konateľa už vzťah navrhovateľa a odporcu nemožno považovať za záväzkový vzťah medzi štatutárnym orgánom spoločnosti a obchodnou spoločnosťou pri zriaďovaní záležitostí spoločnosti (podľa § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka), ale za vzťah občianskoprávny, ktorý sa spravuje Občianskym zákonníkom. Preto bolo potrebné navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu škody vzniknutej konaním odporcu v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006 posudzovať podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Odporca v konaní vzniesol námietku premlčania uplatnených nárokov, preto súd pri posudzovaní včasnosti uplatnenia nároku na náhradu škody vzniknutej konaním odporcu dňa 22. 09. 2006 vychádzal z ustanovení § 397 a § 398 Obchodného zákonníka a pri posudzovaní nároku na náhradu škody vzniknutej konaním odporcu v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006 z ustanovení § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Objektívna premlčacia doba pre uplatnenie jednotlivých nárokov na náhradu škody v danom prípade začala navrhovateľovi plynúť momentom udalosti, pri ktorej vznikla škoda (resp. momentom porušenia povinnosti), pričom právo na náhradu škody sa premlčí za desať rokov od uvedeného momentu. Subjektívna premlčacia doba pre uplatnenie všetkých uplatnených nárokov na náhradu škody začala navrhovateľovi plynúť dňa 13. 03. 2009, t.j. dňa, kedy sa o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá dozvedel. Pri nároku na náhradu škody vzniknutej dňa 22. 09. 2006 je premlčacia doba štvorročná, pri ostatných uplatnených nárokoch dvojročná. K ustáleniu si dátumu skončenia plynutia premlčacej doby bolo potrebné vysporiadať sa aj so skutočnosťou, či počas trvania trestného konania (ktoré začalo podaním trestného oznámenia a skončilo právoplatnosťou trestného rozkazu č. k. 11T/108/2011-313 zo dňa 22. 11. 2011) došlo k zastaveniu plynutia premlčacej doby. Preskúmaním pripojeného spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/108/2011 súd dospel k záveru, že zo strany navrhovateľa nebol nárok na náhradu škody riadne uplatnený. Štatutárny zástupca navrhovateľa síce výšku škody v trestnom oznámení a aj vo svojej výpovedi dňa 22. 04. 2009 vyčíslil, avšak neuviedol, že si nárok na náhradu škody aj uplatňuje. Uvedené potom malo za následok, že súd o nároku na náhradu škody v trestnom rozkaze č. k. 11T/108/2011-313 zo dňa 22. 11. 2011 nerozhodoval. Tento názor súdu nevyvrátilo ani vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 27. 03. 2012, na ktoré poukazoval navrhovateľ. Uvedené vyjadrenie súd nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie v tejto veci, pričom názorom vyjadreným v predmetnom podaní súd v žiadnom prípade nie je viazaný. Súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľa v časti uplatneného nároku na náhradu škody vzniknutej dňa 22. 09. 2006 bol uplatnený dôvodne. Nárok navrhovateľa bol preukázaný, pričom tento bol uplatnený v rámci plynúcej subjektívnej i objektívnej premlčacej doby (subjektívna premlčacia doba začala navrhovateľovi plynúť dňa 13. 03. 2009 a uplynula dňa 13. 03. 2013, objektívna premlčacia doba začala navrhovateľovi plynúť dňa 22. 09. 2006 a uplynie dňa 22. 09. 2016). Nakoľko návrh na začatie konania bol zo strany navrhovateľa podaný dňa 23. 08. 2012, súd skonštatoval, že námietka premlčania uplatneného nároku bola zo strany odporcu v tomto prípade vznesená nedôvodne. Preto súd odporcu zaviazal na zaplatenie sumy 46,86 eura titulom škody, ktorú spôsobil navrhovateľovi dňa 22. 09. 2006 tým, že od odberateľskej spoločnosti NEXTIME Kft. prevzal finančnú hotovosť v tejto sume za tovar, ktorý bol vlastníctvom navrhovateľa a ktorý spoločnosť NEXTIME Kft. na základe zmluvného vzťahu s navrhovateľom predala, avšak túto sumu navrhovateľovi neodovzdal, čím mu spôsobil škodu v podobe ujmy na majetku. Čo sa týka nárokov navrhovateľa na náhradu škody vzniknutej dňa 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a dňa 23. 11. 2006, súd dospel k záveru, že hoci konaním odporcu navrhovateľovi vznikla v uvedených dňoch škoda, nárok na jej náhradu bol zo strany navrhovateľa uplatnený po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, ktorá v týchto prípadoch bola dvojročná, začala plynúť dňa 13. 03. 2009 a uplynula dňa 13. 03. 2011. Nakoľko návrh na začatie konania, predmetom ktorého bolo uplatnenie uvedených nárokov, bol podaný až dňa 23. 08. 2012, námietku premlčania uplatnených nárokov vznesenú odporcom súd považoval za dôvodnú. Preto návrh v tejto časti zamietol. Rozhodnutie o trovách konania súd v zmysle § 151 ods. 3 OSP ponechal na osobitné uznesenie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Lehotu na plnenie súd určil v súlade s § 160 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti, resp. zmeny rozsudku v napadnutej časti tak, že súd návrhu navrhovateľa vyhovie v celom rozsahu. V podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom, ako i rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasí s názorom súdu prvého stupňa, ktorý konanie odporcu, z ktorého vznikol následok v podobe škody na majetku navrhovateľa v dňoch 10. 11. 2006, 16.

11. 2006 a 23. 11. 2006 kvalifikoval podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, na ktoré následne aplikoval dvojročnú premlčaciu lehotu. Súd prvého stupňa správne zistil počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty od 13. 03. 2009, ktorá však pre celú uplatnenú istinu mala uplynúť 13. 03. 2013, a preto návrh navrhovateľa bol podaný dôvodne a včas v celej výške. Odporca v intenciách zmluvy medzi navrhovateľom a obchodnou spoločnosťou NEXTIME Maďarsko, uzavretej podľa Obchodného zákonníka, konal a vystupoval v mene navrhovateľa aj v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006. Ani v konaní pred súdom prvého stupňa a ani v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 11T/108/2011 nebolo preukázané, že odporca konal ako fyzická osoba sám za seba voči maďarskému partnerovi a ako fyzická osoba financie od maďarského partnera prevzal. Ak súd prvého stupňa bol toho názoru, že odporca konal ako fyzická osoba v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006, nesprávne právne nahradil vôľu odporcu - teda jeho úmysel, napriek tomu, že dôkazy v oboch konaniach nasvedčujú opačnej skutočnosti, že odporca konal v mene navrhovateľa. Bolo jednoznačne preukázané, že odporca sa vydával za konateľa, resp. oprávneného zástupcu navrhovateľa aj v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006 bez ohľadu na to, že konateľom de jure nebol. Je preto konanie odporcu nutné kvalifikovať podľa Obchodného zákonníka i v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006, bez ohľadu na právnu skutočnosť, ku ktorej došlo 08. 11. 2006 a o ktorej skutočnosti nemal vedomosť ani maďarský partner a ani navrhovateľ, pričom je nutné poukázať na právne relevantnú skutočnosť, že k zápisu zmeny do obchodného registra v súvislosti s prevodom obchodného podielu odporcu na Ing. C. C. došlo dňa 16. 11. 2006 voči tretím osobám. Je preto nesprávna interpretácia súdu prvého stupňa v tom smere, že konania odporcu, ktoré privodili vznik škody navrhovateľovi i v dni 10. 11. 2006 a 16. 11. 2006 nesprávne kvalifikoval podľa Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie v trestnom konaní už prejudiciálne vyriešilo otázku vzťahu odporcu aj pre toto konanie, teda, že odporca konal v mene spoločnosti v medziach Obchodného zákonníka v dňoch 22. 09. 2006, 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006, pričom vyriešeni tejto otázky nasvedčujú i skutkové vety trestného rozkazu Okresného súdu Komárno 11T/108/2011, a preto možno konštatovať, že otázka nutnosti postupu súdu I. stupňa v tomto konaní bola jednoznačne definovaná a prejudiciálne vyriešená už v rámci trestného konania, výsledkom ktorého bolo uznanie viny odporcu a jeho odsúdenie. Už aj z tohto hľadiska posúdenie právnej otázky premlčania nároku navrhovateľa súdom prvého stupňa nemohlo byť skúmané a kvalifikované podľa Občianskeho zákonníka, ale bolo namieste, aby súd prvého stupňa aplikoval na konanie odporcu i v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006 Obchodný zákonník s jeho štvorročnou subjektívnou premlčacou dobou, ktorá začala plynúť od 13. 03. 2009 a skončila 13. 03. 2013.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a odvolanie navrhovateľa zamietnuť ako nedôvodné. Uviedol, že s odvolaním navrhovateľa nesúhlasí a je toho názoru, že zvyšná časť nároku navrhovateľa (nad sumu 48,86 eura) je premlčaná, keďže odporca bol konateľom navrhovateľa do 08. 11. 2006 a od tohto dátumu už vzťah medzi navrhovateľom a odporcom nie je vzťahom medzi obchodnou spoločnosťou a jej štatutárnym orgánom podľa § 261 ods. 6 písm. a/, a teda sa neradii ustanoveniami Obchodného zákonníka, ale ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa 13. 03. 2009 a uplynula dňa 13. 03. 2012, pričom návrh na začatie konania bol podaný dňa 23. 08. 2012, teda viac ako 5 mesiacov po uplynutí premlčacej doby.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zamietajúcej časti podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Predmetom konania je návrh navrhovateľa, doručený súdu prvého stupňa dňa 23. 08. 2012, o zaplatenie sumy 3.629,08 eura titulom náhrady škody. Z odôvodnenia návrhu vyplýva, že odporca bol spoločníkom a konateľom navrhovateľa, ktorý zmluvou o prevode obchodného podielu zo dňa 08. 11. 2006 previedol svoj 50% obchodný podiel na druhého spoločníka navrhovateľa - X. C. C.. Navrhovateľ po odchode odporcu zo spoločnosti zistil, že odporca svojim konaním ukrátil spoločnosť tým, že od maďarského partnera NEXTIME Kft prevzal peniaze v hotovosti za tovar navrhovateľa, a to ako jeho konateľ, pričom tieto financie navrhovateľovi neodovzdal. Okresný súd Komárno dňa 22. 11. 2011 vydal trestný rozkaz 11T/108/2011, ktorým odporcu odsúdil k úhrnnému peňažnému trestu vo výške 1.000 eur, pričom súd o náhrade škody nerozhodol výrokom v tomto rozhodnutí. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť

dňa 17. 12. 2011. Na podklade skutočností zistených v trestnom konaní bolo zistené, že odporca od odberateľskej maďarskej spoločnosti NEXTIME Kft prevzal finančnú hotovosť za predaný tovar navrhovateľa dňa 22. 09. 2006 vo výške 46,86 eura, dňa 10. 11. 2006 vo výške 173,48 eura, dňa 16. 11. 2006 vo výške 3.071,57 eura a dňa 23. 11. 2006 vo výške 337,17 eura. Odporca navrhovateľa ukrátil celkom o 3.629,08 eura a urobil tak jednak spreneverou a jednak podvodom, za ktoré trestné činy bol právoplatne odsúdený. Navrhovateľ sa o sprenevere odporcu dozvedel dňa 13. 03. 2009, kedy prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu podal trestné oznámenie a súčasne tak riadne uplatnil škodu v trestnom oznámení. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa navrhovateľ domáhal, aby súd o jeho nároku na náhradu škody rozhodol a odporcu zaviazal k zaplateniu sumy 3.629,08 eura. Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 46,86 eura a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Predmetom prejednávania odvolacím súdom bola zamietajúca časť rozsudku súdu prvého stupňa, napadnutá odvolaním navrhovateľa.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia v jeho napadnutej zamietajúcej časti, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zamietajúcej časti bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval, keď súd prvého stupňa sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia vysporiadal so všetkými právne relevantnými skutočnosťami majúcimi vplyv na rozhodnutie v danej právnej veci.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, s ohľadom na dôvody podaného odvolania navrhovateľa, odvolací súd zvýrazňuje, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, keď nárok navrhovateľa na zaplatenie náhrady škody nad uplatnenú sumu 46,86 eura posúdil ako nárok občianskoprávneho charakteru, pričom, prihliadajúc na vznesenú námietku premlčania odporcom, tento správne považoval za premlčaný. Námietka navrhovateľa, že súd prvého stupňa nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, a tým vec nesprávne právne posúdil, je nedôvodná, nakoľko súd prvého stupňa správne právne diferencoval konanie odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi v období, keď odporca konal v postavení štatutára navrhovateľa a v období, keď vzhľadom na prevod jeho obchodného podielu toto postavenie stratil. Z hľadiska posúdenia právnych účinkov prevodu obchodného podielu vo vzťahu k spoločnosti navrhovateľa súd prvého stupňa správne ustálil, že tieto nastali dňom 08. 11. 2006, kedy bola uzavretá a doručená zmluva o prevode obchodného podielu spoločnosti, pričom táto skutočnosť je nepochybná i z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Komárno 11T/108/2011 (č. I. 25 trestného spisu), ktorý súd prvého stupňa v konaní oboznámil, ako i je bezpochyby, že v danom čase mala spoločnosť navrhovateľa len dvoch spoločníkov a konateľom, keď týmto bol okrem odporcu Ing. C. C., na ktorého odporca svoj obchodný podiel previedol. Preto skutočnosť, že k zápisu prevodu obchodného

podielu odporcu do obchodného registra došlo dňa 16. 11. 2006, nemá žiadny vplyv na posúdenie právneho vzťahu odporcu ako štatutára navrhovateľa a navrhovateľa ako obchodnej spoločnosti. Je pritom potrebné rozlišovať účinky prevodu obchodného podielu voči samotnej spoločnosti a účinky prevodu obchodného podielu voči tretím osobám, keď jednoznačne konanie odporcu voči spoločnosti, ktorým bola spoločnosť spôsobená škoda je konaním výlučne voči spoločnosti, pri ktorom je z hľadiska posúdenia konania odporcu z hľadiska jeho postavenia vo vzťahu k spoločnosti podstatný okamih uzavretia a doručenia zmluvy o prevode obchodného podielu. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, ako Okresný súd Komárno v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 11T/108/2011 definoval skutkovú podstatu prečinov, ktorých sa odporca dopustil, keď ustálil, že funkcia konateľa spoločnosti navrhovateľa zanikla odporcovi dňa 16. 11. 2009. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že súd je viazaný rozhodnutím súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, nie však v otázke posúdenia účinkov konania odporcu vo vzťahu k spoločnosti, keď posúdenie konania odporcu v rovine trestnoprávnej zodpovednosti nemožno automaticky stotožniť s právnym posúdením účinkov jeho konania z hľadiska uplatneného nároku navrhovateľa na náhradu škody. Preto argumentácia navrhovateľa v podanom odvolaní, že v trestnom konaní súd už prejudiciálne vyriešil otázku vzťahu odporcu k navrhovateľovi i pre toto konanie nie je správna a skutkové vety trestného rozkazu pre právne posúdenie prejednávanej právnej veci nie sú určujúce do takej roviny, že by prejudiciálne riešili otázku vzťahu odporcu a navrhovateľa z hľadiska jeho právnej kvalifikácie v civilnoprávnej rovine. K uvedenému odvolací súd ešte udáva, že rovnako konanie odporcu z hľadiska jeho úmyslu a toho, ako sa tento vo vzťahu k tretiemu subjektu navonok prezentoval, i keď bolo relevantné z hľadiska posúdenia jeho dôsledkov v trestnoprávnej rovine, v civilnoprávnej rovine nespôsobuje totožné právne účinky pre posúdenie jeho zodpovednosti za vzniknutú škodu vo vzťahu k navrhovateľovi ako výlučnému subjektu, voči ktorému je potrebné v tejto veci konanie odporcu posúdiť. Rovnako na toto posúdenie nemá vplyv skutočnosť, akým právnym režimom sa spravovala zmluva uzavretá medzi navrhovateľom a maďarskou spoločnosťou NEXTIME Kft. S ohľadom na uvedené je potom nedôvodná i námietka navrhovateľa, že súd prvého stupňa nemohol posúdiť uplatnenú námietku premlčania podľa Občianskeho zákonníka, ale mal na konanie odporcu i v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006 aplikovať Obchodný zákonník s jeho štvorročnou subjektívnou premlčacou dobou. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa správne konštatoval, že odporca z hľadiska jeho postavenia k spoločnosti navrhovateľa v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006 nekonal ako štatutár spoločnosti navrhovateľa, a preto jeho konanie nebolo možné posudzovať podľa Obchodného zákonníka, keď na konanie odporcu v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006, ktorý vo vzťahu k spoločnosti odporcu nebol v postavení jej štatutára sa aplikácia ustanovenia § 261 ods. 3 písm. a/ Obchodného zákonníka nevzťahuje. Preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď vychádzajúc zo skutočnosti, že po zániku funkcie odporcu ako štatutára spoločnosti navrhovateľa už vzťah odporcu a navrhovateľa nemožno považovať za vzťah medzi štatutárnym orgánom spoločnosti a obchodnou spoločnosťou, vzťah medzi odporcom a navrhovateľom posúdil ako vzťah občianskoprávny a nadväzne uplatnený nárok navrhovateľa na náhradu škody v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na odporcom vznesenú námietku premlčania je potom rovnako správne konštatovanie súdu prvého stupňa, že nárok navrhovateľa na náhradu škody vzniknutej konaním odporcu v dňoch 10. 11. 2006, 16. 11. 2006 a 23. 11. 2006 je premlčaný, uplatnený po subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť od 13. 03. 2009 (okamih počiatku plynutia premlčacej doby v konaní nebol sporný) a uplynula 13. 03. 2011, pričom navrhovateľ podal návrh na začatie konania na súd prvého stupňa až dňa 23. 08. 2012.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zamietajúcej časti podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.